

LA MIA I EL LLEÓ BLANC

TO.: MIA ET LE LION BLANC
NACIONALIDAD: FRANCIA-ALEMANIA-SUDÁFRICA
DURACIÓ: 98'
AÑO: 2.018

SCREENBOX
FUNATIC
FICHA NÚM. 2.018

Estreno Screenbox Funatic: 12-04-2019
Estreno España: 12-04-2019

WWW.SCREENBOX.CAT

TEL: 630 743 981

PI I MARGALL, 26. LLEIDA

FITXA ARTÍSTICA

Mia Owen: Daniah De Villiers
Alice Owen: Mélanie Laurent
John Owen: Langley Kirkwood
Mick Owen: Ryan Mac Lennan

FITXA TÈCNICA

Director: Gilles de Maistre
Guió: Prune de Maistre, William Davies
Història: Jean-Paul Husson
Productor: Jacques Perrin
Música: Armand Amar
Fotografia: Brendan Barnes
Muntatge: Julien Rey
Casting: Bonnie Lee Bouman

SINOPSI

Mia té 11 anys quan comença una relació extraordinària amb Charlie, un cadell de lleó blanc nascut en

la granja de lleons dels seus pares a Sud-àfrica. Durant tres anys, creixeran junts i viuran una amistat incondicional. Quan ella compleix 14 i Charlie es converteix en un bell lleó adult, Mia descobreix que ho vendran. Al saber que el seu amic està en perill, Mia i el lleó emprendran un viatge a la recerca d'una terra on Charlie pugui viure en llibertat.

FILMOGRAFIA DEL DIRECTOR: GILLES DE MAISTRE (Boulogne, França. 08-05-1.960)

-Mia i el Lleó Blanc (2.018)
-La Quête d'Alain Ducasse (2.017) (Documental)
-Le Premier Cri (2.007) (Documental)
-Féroce (2.002)
-Killer Kid (1.994)

DADES DE PRODUCCIÓ

La pel·lícula es va rodar al llarg de tres anys, temps suficient per a presenciar l'autèntica evolució de la Mia i del lleó blanc.

Durant la producció, es van criar junts un ramat de 6 lleons, entre ells, Thor, el lleó que encarna a Charlie, així com un altre mascle i quatre lleones.

Kevin Richardson, expert en lleons, també conegut com "El que murmura als lleons", va supervisar tot el procés de producció i totes les interaccions entre lleons i nens garantint que totes dues parts estiguessin segures. Únicament es va autoritzar tres persones per interactuar amb els lleons: Daniah, Ryan i Kevin Richardson, amb la finalitat de garantir aquesta seguretat.

Acabat el film, els sis lleons han continuat junts; viuen en la reserva de Kevin Richardson gràcies a uns fons creats per l'equip de producció.

ENTREVISTA AMB EL DIRECTOR

D'on sorgeix la idea per a aquest film?

Es remunta anys enrere. Vaig rodar per a la televisió francesa una sèrie documental sobre nens de tot el món amb un estret vincle amb animals salvatges. La meua recerca em va portar a Sud-àfrica, on vaig rodar a un nen els pares del qual tenien una granja per a criar lleons amb el propòsit de conservar l'espècie, o això asseguraven. L'objectiu final deien era vendre'ls a zos i reserves naturals per a celebrar el rei dels animals en tota la seva glòria, i a vegades fins i tot per a reinserir-los en el seu hàbitat natural. Allí hi havia un noi d'uns deu anys enamorat dels lleons. Una vegada acabem de rodar i ens vam anar de la granja, vaig saber que es criava els felins per a caçar-los.

Aquesta pel·lícula versa sobre una nena d'onze anys anomenada Mia els pares dels quals crien lleons i entaula un estret vincle afectiu amb un cadell de lleó blanc. Els pares són testimonis d'aquesta amistat profunda i comencen a preocupar-se sobre el que pot passar una vegada el cadell hagi crescut. Decideixen vendre-ho a caçadors, i quan Mia s'assabenta d'això vol protegir el lleó i ajudar-lo a escapar de la granja cap a una reserva on pugui viure la resta dels

seus dies en pau. Però el viatge per a arribar a aquest refugi resulta si més no complicat...

Es tracta d'un film familiar abans que un documental, però hi ha una amistat veritable que inspira la relació entre la nena i el lleó que som testimonis en la pel·lícula. Es basa en una manera de treball del tot nou i inusual. Vam veure més de tres-cents nens sud-africans per a donar amb l'actor apropiat. I ens topem amb aquesta nena, Daniah. La primera vegada que va estar cara a cara amb un cadell de lleó, no va emprar les mans com feien la majoria dels nens, sinó el cap. El nostre expert en lleons, Kevin Richardson, estava convençut que havia de ser ella. Avui, Daniah ha crescut i té catorze anys. El lleó ja no és un cadell sinó un gegant de 250 quilos, i encara així els dos continuen sent amics. Crec que és la primera vegada que s'ha intentat això: narrar sense efectes especials una història d'afecte entre un animal salvatge, un depredador alfa, i una nena.

Com va trobar a Kevin Richardson?

Una vegada vaig donar amb la idea de "La Mia i el lleó blanc", la meua següent qüestió era: com puc fer que ocorri això? Ja havia treballat en un documental sobre Kevin Richardson, conegut com "El que murmura als lleons". L'home és senzillament increïble, una estrella internacional que ha treballat amb més de cent lleons en els vint últims anys, en els quals ha diluït els límits entre els éssers humans i el regne animal per a crear una autèntica relació entre tots dos grups. Quan li vaig parlar de "La Mia i el lleó blanc", va dir: "Això serà complicat, tret que estigui preparat per a rodar la pel·lícula al llarg de tres anys i amb un cadell de lleó molt jove. Necessitarà bastir un vincle entre els dos i rodar sempre amb el mateix lleó. Però això és impossible, no tindrà aquest temps." I jo li vaig respondre: "Fem-ho de totes maneres!". Studiocanal i Galatée Films es van mostrar entusiasmats i es van embarcar, i això va ser el que vam fer!

Es diu que dirigir a nens i animals és dur per a un director. Vostè s'ha vist en la tessitura de dirigir a tots dos a un temps...

També es diu que dos negatius donen positiu! Però bromes a part, aquesta dita és una miqueta inexacte. En el referit a treballar amb nens, en el plató vaig disposar alguns veritablement excepcionals: educats, dolços, intel·ligents, lliurats, braus... vaig tenir sort! I en el referit als animals, desenvolupem un mètode de treball que va ser totalment

diferent a l'utilitzat habitualment en la indústria; enfoquem el lleó com a autèntic actor i no com un animal que domesticar. Elaborem una relació amb el lleó (Thor) ja des del seu naixement. Per descomptat, l'equip es va mantenir més que a distància, i cap al final del procés va caldre estar en gàbies, però malgrat tot el lleó es va acostumar a les càmeres i els micròfons. Els joves actors van treballar amb els lleons diàriament. Es tractava més de crear una relació íntima, d'incantar l'estima, que d'entrenar. I això va proporcionar al nostre lleó la confiança que necessitava per a sentir-se a gust en el plató amb els nostres actors!

Ha estat aquesta la primera vegada que s'hagi intentat una cosa semblant?

Si. Es tractava d'immersió i de crear hàbit i rutina. El lleó emprava temps amb la nostra actriu diàriament, deambulava pel nostre plató fins i tot quan no rodàvem. I era tot un personatge! Kevin Richardson no havia vist mai un lleó amb tant talent com el nostre Thor. Pot ser que sigui atribuïble al temps invertit en la preparació del film i a l'atmosfera que vam tenir en el plató, però quan vam haver de repetir algunes preses, el lleó va ser capaç de recrear el mateix exactament igual que un actor.

Per tant, poden actuar els lleons?

Diguem que ens entenia. I va haver-hi dies en què no rodem perquè no estava d'humor, així que ho deixàvem tranquil. Prescindíem i ho intentàvem de nou l'endemà. I això significava que hi havia escenes que vam haver de rodar en tres o quatre dies perquè era molt complicat, en tant que hi havia unes altres per a les quals tot el que necessitàvem era un quart d'hora.

Fa l'efecte que treballar d'aquesta manera era gairebé com apostar!

Era una aposta, però calculada, perquè havíem previst tota eventualitat i estàvem molt ben preparats. Disposàvem de dos nens en cas que un d'ells s'espantés. Ryan, el nen que encarna al germà de Daniah, era també el seu substitut, així que va passar exactament pel mateix procés per a establir una relació amb el lleó. Si sobtadament Daniah s'hagués espantat al tercer any, haguéssim refet el guió i Ryan l'hagués reemplaçat, hauria procedit a salvar el lleó al final de la història.

Així mateix teníem dos lleons. Tres, de fet. Thor era el nostre lleó líder. Encarnava a Charlie des dels quatre mesos. L'autèntic Charlie s'interpretava a si mateix i substituïa: donava vida al lleó de dos mesos. I Neige, lleona, encarnava a Charlie com a nounat.

Els seus lleons creixien sota els focus. En quin moment van passar a ser perillosos?

Rodàvem com ho fariem amb qualsevol altre actor fins que van tenir l'any i mig, i llavors ens vam ficar en gàbies. A mi ja m'estava bé. Comença a ser complicat treballar amb lleons a partir dels dos o dos anys i mig. Com els humans, els lleons arriben a aquesta edat i comencen a comportar-se com a adolescents.

Era interessant observar com els dos nens empraven dos mètodes del tot diferents per a entaular la seva relació amb Thor. Daniah va intentar imitar a Kevin en un enfocament molt físic, balancejant-se d'un costat a un altre i armant escàndol amb el lleó. Ryan ho abordava de manera més cauta, gairebé distant. És una ànima molt amable, tan serena que Kevin i jo gairebé ens preguntem si estava espantat. Al final, l'equip que portava ajudant a Kevin amb els lleons des del principi s'havia retirat de la labor per por. I tant és així que quan Daniah estava rodant, Kevin li demanava a Ryan que vingués a ajudar-lo a manejar el lleó mentre se centrava en la filmació. Cap al final, només hi havia tres persones, dues d'elles els nens, que poguessin romandre prop del felí.

Què significa quan diu "manejar el lleó"?

Bé, Daniah estava acostumada a tractar el lleó en la vida real, però quan rodava, no podia estar per ell. Necessitava encarnar al seu personatge, així que no podia cuidar-lo com feia habitualment, es veia obligada a interactuar amb el felí dins del seu personatge d'una manera que no era la seva. En la seva vida quotidiana, estava avesada a jugar amb el lleó i a tranquil·litzar-lo. En el plató, havia de fingir estar ferida, havia de cridar o plorar mentre ell vigilava. Era terrible, però ho va fer. I aquí és on estava l'autèntic desafiament: tenir suficient fe i confiança per a renunciar al control i actuar al costat

d'aquest lleó enorme!

Així que havia de donar-li el control a Kevin...

Així és. En el curs dels dos primers estadis del rodatge, vaig rodar íntimament amb el lleó perquè no podíem crear l'emoció de la relació artificialment. Jo volia continuar així, però atès que ja no podia filmar-ho per mi mateix li vaig passar a Kevin la càmera. Encara que vaig continuar donant ordres a través del seu auricular. Em vaig convertir en qui murmura a Kevin!

Un procés tan inusual, únic com aquest ha de generar relacions íntenses...

La pel·lícula ha requerit tres anys de rodatge en quatre estadis, la qual cosa és com a mínim estrany. Ens acomiadàvem i afegíem: "Ens veiem en un any!" Tots estàvem allí, a Sud-àfrica, vèiem al lleó i als nens créixer. Vam fer amistat amb els pares, rondàvem entre arbustos al costat d'elefants i girafes... senzillament, ens desviviem per revivre-ho tot una vegada més.

La seva assegurança de vida ha d'haver-se portat molt del pressupost!

Per estrany que sembli, no. Circles és l'única asseguradora que cobreix aquest tipus de rodatges, i van quedar plenament convençuts del nostre sistema de seguretat per al lloc. La nostra norma d'or consistia que si Kevin mostrava la més lleu dels dubtes, recorreríem als efectes especials, i en cas que un dels nens que treballava amb nosaltres s'espantés. Aquest era el nostre pla B. Però si hi hagués hagut qualsevol dubte, hauríem recorregut a la pantalla verda. Aquest era el nostre pla C.

Està pensant en una seqüela?

Desistim de la idea. El problema estava que tan aviat com Daniah va deixar d'interactuar amb el lleó, el seu paper es va acabar, i es tractava d'entaular una relació dia rere dia. No podíem arriscar-nos a començar una nova relació des de zero. Considerem la idea que Daniah continués treballant amb Kevin a Sud-àfrica, però finalment vam decidir que era massa complicat per a una cosa purament hipotètica en aquell estadi. Per a Daniah va ser esquinçador haver de deixar després d'ella el lleó, però havia de tornar a la seva vida quotidiana com tota nena, de retorn a la seva casa després de tres anys vivint entre arbustos. S'havia lliurat en cos i ànima. Tot i que encara ho visita regularment.

Inicialment, vostè va ser realitzador de documentals. Actualment, el seu interès està en la ficció?

Quan realitzo un documental, l'emprenc en solitari amb la meua càmera i em trobo amb gent. És una experiència del tot diferent, i és per aquest motiu extrec les meves idees, les històries que uso per a la ficció. La vida real alimenta la meua imaginació. M'agrada injectar experiències reals en les històries fictícies, que és el que vaig fer amb "La Mia i el lleó blanc": el que esdevé entre Daniah i el lleó és real, i partim d'això en la pel·lícula per a extreure emoció, un suspens que no podia aconseguir-se amb efectes especials. La gent es desfà per l'autenticitat.

KEVIN RICHARDSON EXPLICA COM VA ENTRENAR ELS NENS

Tres anys de treball amb tres sessions en immersió total cada setmana; cada sessió durava entre dues i tres hores. Al principi, vivia i respirava el projecte perquè necessitava establir les bases. Després, vaig poder passar les coses a un equip que es va fer càrrec de gestionar una o dues de les tres sessions setmanals. Quan el lleó va aconseguir cert estadi, vaig haver de treballar de nou en el projecte a temps complet perquè hi havia punts d'inflexió crucials amb els quals bregar, i hi havia unes poques coses que calia ensenyar als nens sobre els lleons i sobre com havien de comportar-se amb ells.

També era un desafiament per a mi. Sé com comportar-me amb un lleó, però en aquesta ocasió havia de passar aquest coneixement als nens sense perdre de vista que només eren nens, que no tenien l'experiència que nosaltres tenim com a adults. Vaig haver d'aprendre quan intervenir i quan deixar-los solucionar per si mateixos els problemes. Es tractava de donar amb l'equilibri apropiat. Amb els anys, els nens van esdevenir una espècie de miniversions de mi mateix en les seves maneres de treballar, encara que cadascun d'ells tenia la seva pròpia personalitat. I els lleons poden percebre això.